

økonomi, sådan at det, der vedrører religionen, betaler menighedsrådene, og det, der er den nationale bevaringsopgave, betaler staten.

Jeg har forstået det sådan, at det ikke vil volde folkekirken nogen som helst problemer overhovedet, og jeg fatter ikke, at ministeren skal have det arbejde puttet ned i en syltekrukke.

Så vil problemet med den konvention, som vi åbenbart skal bruge årevis på at få underskrevet, formentlig også være klaret. Jeg må indrømme, jeg ikke forstår den nølen, der præger ministeren, især ikke da vi jo alle sammen ved, at det ikke kan volde folkekirken nogen som helst problemer, men tværtimod være til gavn for alle parter.

Kirkeministeren (Margrethe Vestager):

Jeg tror, jeg ser lidt anderledes på det spørgsmål.

Den parathed, hvormed spørgeren afskriver, at det er til gavn for nogen, at der er et bånd mellem folkekirken og den danske stat, har jeg ikke. Jeg vurderer heller ikke på samme måde, at man raskvæk sådan på en studs lige kan få bragt orden i de såkaldt rodede økonomiske forhold.

Nogle af os sætter meget stor pris både på grundlovens § 4, hvori der står, at staten understøtter folkekirken, og på den ordning, der er mellem stat og folkekirke i Danmark. Derfor synes jeg – og det er jo ikke et spørgsmål om orden eller ikke orden; det er en politisk og en kirkepolitisk indstilling – at det er fornuftigt, at den grundlov, som vi har, kan sameksistere med en underskrevet tillægsprotokol.

Margrete Auken (SF):

Altså nu bliver jeg lige nødt til at sige, at den første gang det kom frem, at man skulle flytte bidraget, var da daværende aktive biskop Herluf Eriksen i Århus sagde: Var det nu ikke på tide, at den danske folkekirke kom i overensstemmelse med grundloven? Så blev det ramt af det uheld, at de eneste, der fandt på at tage sagen op i Folketinget, var SF, hvilket udløste en automatreaktion, ikke mindst i Kirkeministeriet, som straks mente, at nu var der et angreb på båndene mellem stat og kirke, og hvad ved jeg af sludder.

Og jeg vil godt lige spørge ministeren, om hun godt kan bekræfte, at den første, der fremsatte dette ønske, som derefter er blevet støttet af mange stærkt kirkelige jurister, selv om det

ikke ligefrem er i Kirkeministeriet, men der kan man ... nå, nu skal jeg igen passe på mit polemiske talent. Kan ministeren bekræfte, at det er dér, den sætning kom frem første gang, og at det hverken var i SF, i Kristeligt Folkeparti eller for den sags skyld i Enhedslisten?

Kirkeministeren (Margrethe Vestager):

Jeg har svært ved at se det gavnlige i en sådan bekræftelse, da en god politisk idé vel på ingen måde kan hæmmes af, hvem der måtte få den, specielt ikke med den indsigt, som den bæres af.

Men jeg tror, at det er rigtigt – sådan har folk også fortalt mig det – at det var Herluf Eriksen, der fik ideen oprindeligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 18: Forslag til lov om ændring af produktansvarsloven. (Ophævelse af undtagelsen for uforarbejdede produkter hidrørende fra jordbrug, husdyrbrug, fiskeri og jagt).

Af justitsministeren (Frank Jensen).

(Fremsat 4/10 2000. Første behandling 12/10 2000. Betænkning 16/11 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik herefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.